

[Grethe Philip.]

må derfor anbefale at stemme imod dette ændringsforslag.

Chr. Madsen: Vi havde jo regnet med, at de foreliggende lovforslag om forhøjelse af folke-, enke- og invalidepensionerne havde givet anledning til, at man kom ind på en hel række problemer i forbindelse med denne lovgivning. Vi stillede derfor spørgsmål om, hvor meget det ville koste at forhøje pensionerne for ægtepar i det tilfælde, hvor kun den ene af ægtefællerne var berettiget til pension, og vi spurgte, hvor meget det ville koste at forhøje folkepensionen til $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige tidløn.

Men jeg blev i udvalget hurtigt klar over, at der ingen muligheder var for at komme ind i realitetsdrøftelser om de forskellige problemer, der er indeholdt i disse love, og det hænger vel sammen med, at både en embedsmandskommission og andre kommissioner i øjeblikket diskuterer, hvad der skal gøres på væsentlige punkter inden for disse områder.

Vi har, som det fremgår af betænkningen, stillet ændringsforslag om forhøjelse af pensionen ud over, hvad den højtærede socialminister foreslår. Vor motivering er den, at folkepensionen er for lav, og at folkepensionisterne ikke er fulgt med i den almindelige velstandsstigning. Folke- og invalidepensionisternes foreninger mener ifølge Aktuelt, at et folkepensionistægtepar i København i 1958 havde en pension på 38 pct. af, hvad en faglært arbejder tjente; i 1959 var procenten 37, i 1960 36 og i 1961 35. Man kan altså konstatere, at folkepensionen i løbet af ganske få år år for år er forringet i forhold til, hvad en faglært arbejder i København tjener. Vi i socialistisk folkeparti har den opfattelse, at man må arbejde henimod en folkepension, der andrager $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige arbejdsindtægt i de bedste arbejdsår. Jeg ved, at den højtærede minister og socialdemokratiet engang delte vort synspunkt. I folkepensionsbetænkningen af 1955 står der, at socialdemokraternes principielle stilling er den, at folkepensionen på ethvert tidspunkt skal stå i et $\frac{2}{3}$ -forhold til befolkningens gennemsnitsindtægt.

Det af os stillede ændringsforslag giver

en forhøjelse på 628 kr. årlig for ægtepar i København og 546 kr. for enlige. Det er henholdsvis 400 kr. og 290 kr. mere, end den højtærede minister foreslår. Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Mørk, siger hertil, at det er overbudspolitik, at vi står foran et kommunevalg, og at det vel er derfor, vi stiller dette forslag. Ja, vi var klar over, at der ville blive set på det på den måde, og vi var også klar over, at kommunevalget ville blive inddraget i debatten, men er det ikke sådan her i folketinget, at man går den anden vej: at man udsætter en lang, lang række forslag, fordi der skal være kommunevalg den 6. marts? Vi tager altså disse beskyldninger meget roligt.

Vi mener, at folkepensionen skal forhøjes, og efter det ændringsforslag, vi har stillet, vil pensionen uden de sidste reguleringstilæg andrage 6 640 kr. årlig for ægtepar i København og 4 650 kr. for enlige.

En sådan forhøjelse bringer jo ikke pensionerne op i nærheden af, hvad de efter vore principielle anskuelser bør være. Hvis man skal gå den vej, vi har i tankerne med hensyn til $\frac{2}{3}$ -forholdet til arbejdsindtægten — eller den anden vej, som er socialdemokratiets principielle stilling: $\frac{2}{3}$ -forholdet til den gennemsnitlige indkomst — vil man, uanset hvilket sammenligningsgrundlag man bruger, komme op på en pension på mindst 9 000 kr. årlig på nuværende tidspunkt, så der er altså lang vej endnu, inden man kommer til den principielle grænse.

Vi har den opfattelse, at det, vi foreslår nu, er meget nøje i overensstemmelse med den almindelige velstandsstigning. Vi fik jo at vide her for et par dage siden, at arbejdsindtægterne i 1961 var forhøjet med 10-15 pct. De forhøjelser, vi foreslår, andrager omkring 12 pct. Der er altså en linje i det, der er en mening med det, nemlig den, at folkepensionisterne også skal have andel i den stedfundne velstandsstigning. Nu har socialministeriets økonomisk-statistiske konsulent i en skrivelse fortalt os, at merudgifterne i henhold til vort forslag vil andrage en merudgift på mellem 250 og 350 mill. kr. årlig. Jeg giver ikke ret meget for disse skønsmæssige beregninger, for hvis jeg går ud fra den lille gule betænkning, hvori antallet af hovedpersoner, der oppe-